

ת"פ 24581/08/22 - יהודה ואח' נגד להב

בית משפט השלום בקריות

תפ"מ 24581-08-22 יהודה ואח' נ' להב
יובל וסרקרוג, שופט
יהודה ואח'
נגד
להב
החלטה

לפני בקשתו של הנתבע לביטול פסק דין שנתן תוקף להסכם פשרה אליו הגיעו הצדדים בדיון הוכחות ביום 02.11.22.

1. לטענת הנתבע הוא ביקש לנהל דיון הוכחות כדי להוכיח את טענותיו לפיהן יש לדחות את התביעה וכי לטענתו הסכים להצעת הפשרה רק בשל לחץ של בית המשפט. עוד טען כי למרות שדרש תשלום עבור הובלה לשם פינוי הדירה בסכום של כ-3,000 ₪ בימ"ש "פסק" לו פיצוי בסך 600 ₪. עוד טען כי רוכשת הדירה שהוזמנה לעדות לא התייצבה וכי היה רשאי להמשיך ולהתגורר בדירה עד חודש אוגוסט 2024.

2. לאחר שבחנתי את טענות הנתבע ואת פסק הדין שניתן מצאתי לדחות את הבקשה.

מסגרת נורמטיבית

כפי שנפסק לא

אחת:

"הלכה ידועה כי פסק דין שניתן בהסכמת הצדדים, מקפל בתוכו פן הסכמי, הוא ההסדר עצמו, על היסודות החוזיים שבו; ופן שיפוטי, הוא ההכשר שנותן בית המשפט להסכם. ראה: רע"א 4976/00 בית הפסנתר נ' מור, פ"ד נו (1) 577; זוסמן סדרי הדין האזרחי, מהדורה שביעית, 1995 עמ' 787.

תקיפתו של פגם שנפל בהליכי המשפט, צריך שתיעשה בערעור. מאידך, תקיפתו של פסק דין בהיבט החוזי, כגון בטענה לפגמים ברצון - כטענת המערער בעניינו, צריך שתיעשה במסגרת תובענה לביטול פסק הדין במסגרת הליך נפרד. ראה: ע"א 5914/03 שוחט נ' כלל חברה לביטוח בע"מ [פורסם בנבו] [01/05/05] (להלן: "פסק דין שוחט").

כפי שנפסק, "המבקש לבטל פסק דין המושתת על הסכם, חייב להצביע על פגם מהותי שנפל בהסכם - פגם העשוי להביא לביטולו של ההסכם על פי משפט החוזים - כגון תרמית, טעות, הטעיה, כפיה וכיוצא באלה". ראה: בג"צ 6103/93 לוי נ' בית הדין הרבני הגדול, פ"ד מח (4) 591, 605). נטל ההוכחה להוכחת הטעות או פגם אחר ברצון, הוא כמובן, על הטוען לביטול ההסכם מחמת טעות. ראה: ע"א 457/77 מפעלי בתים טרומיים בע"מ נ' טמסיט, פ"ד לב (2) 42. "ר' ע"א (חי') 70892-03-19 כמאל עקאב כבישי נ' רשות מקרקעי ישראל - מדינת ישראל (פורסם בנבו).

בית המשפט העליון חזר וקבע ברע"א 5872/19 איגור יונייב נ' דליה אביטן (כב' השופטת י' וילנר):

"טענת הצדדים לפגם שנפל בכריתתו של הסכם פשרה, תיבחן על-ידי בית המשפט בזירות יתרה ולא תתקבל בנקל (ראו והשוו: ע"א 2495/95 בן לולו נ' אטראש, פ"ד נא(1) 577, 588 (1997); ע"א 5914/03 שוחט נ' כלל" חברה לביטוח, [פורסם בנבו] פסקה 7 (1.5.2005); עניין דדון, בפסקאות 3-1 לפסק דינו של השופט י' דנציגר; אורי גורן סוגיות בסדר דין אזרחי 602 (מהדורה שתי-עשרה, 2015))."

מן הכלל אל הפרט

כאמור לאחר שבחנתי את טענות הנתבע ואת מכלול הנסיבות מצאתי לדחות את הבקשה וזאת תוך יישום ההלכות הנ"ל על נסיבות המקרה.

4. הסכם הפשרה אליה הגיעו הצדדים הושג לאחר שהצדדים יצאו להפסקה לאחריה העלה הנתבע דרישות מצדו כתנאי להסכמתו להתפנות מהדירה, והתובעים נאותו לקבל את מרבית דרישותיו.

5. לא זו אף זו, הסכם הפשרה אינו כולל מועד פינוי מייד, אלא ניתנה לנתבע אפשרות למצוא דירה חלופית במשך כ-3 חודשים עד ליום 01.01.23.

6. כפי שציין הנתבע בבקשתו, הוא דחה את ההצעה הראשונה שהעלו התובעים לאחר ההפסקה לפיה כתנאי לפינוי הדירה ישלמו התובעים לנתבע תוספת חודשית, הפרש דמי שכירות, של 600 ש"ח.

הנתבע טען כי דמי שכירות של דירה דומה לזו שבה הוא מתגורר, עומדים כיום על 3,800 ₪ לחודש (בהתאם לפרסום שהציג ב"יד2") בעוד שהוא נדרש לשלם על הדירה הנוכחית סכום של 2,200 ₪ בלבד. משכך הצעתם הראשונית של התובעים לשלם לו הפרש דמי שכירות של 600 ₪ בלבד נדחתה על ידו, והנתבע והוא זה שהודיע כי יהא מוכן לפנות את הדירה בתנאי שיקבל תוספת של 1,500 ₪ לחודש, סכום המגלם את ההפרש בין דמי השכירות הנוכחיים אותם הוא משלם (2,200 ₪) לדמי שכירות של דירה בסדר גודל דומה בשווי של 3,700 ₪.

7. לאחר שהתובעים קיבלו דרישה זו של הנתבע (תוספת חודשית של 1,500 ₪), ביקש הנתבע כי גם תהא לו אפשרות לפנות את הדירה לפני 01.01.23 (ככל שימצא דירה מתאימה קודם לכן) ומשכך ולבקשתו הוסף סעיף בהסכם הפשרה לפיו התובעים גם ישלמו לתובע הפרש דמי שכירות עבור חודשים שלפני ינואר 2023 ובלבד שהנתבע יציג חוזה שכירות המצביע על אותו הפרש ולא יותר מ-1,500 ₪ לחודש.

8. לאחר שהתובעים הסכימו גם לתנאי זה, דרש הנתבע כי התובעים ישתתפו בעלויות הובלה והצדדים הגיעו להסכמה לגבי עלות ההובלה שבה ישתתפו התובעים - 600 ש"ח, הגם שהתובעים התנגדו בתחילה וטענו כי עלויות הובלה ממילא היה על הנתבע לשאת לבדו בסיום תקופת השכירות.

9. הנתבע אף ביקש ביוזמתו להוסיף את פרטי חשבון הבנק שלו, אליו יעבירו התובעים את התשלום עבור הפינוי המוסכם, כאשר התובעים אף הסכימו לשלם את כל הפרש דמי השכירות מראש במועד הפינוי (עבור 20 חודשים), ולא מדי חודש בחודשו.

10. לאור כל האמור, לא הוכח כי הנתבע הסכים להסכם הפשרה בשל לחץ שהופעל עליו. במהלך הדיון העלה הנתבע מספר דרישות וכאמור מרביתן התקבלו. ההסכם אף הודפס לצדדים במעמד הדיון והנתבע **חתם עליו** לאחר שקרא את ההסכם (כך גם חתמו התובעים על ההסכם), ורק לאחר מכן קיבל ההסכם תוקף של פסק דין.

11. הנתבע גם התנגד שהסכם הפשרה יכלול התחייבות מצדו לצבוע את הדירה במועד הפינוי, וסעיף שכזה לא נכלל בהסכם.

12. נוכח אותה השתלשלות עניינים של הדיון, כאשר בכל פעם העלה הנתבע דרישות נוספות שהתובעים נאותו לקבל את מרביתם כאמור, יש גם לדחות את טענת הנתבע כי בית המשפט הפעיל לחץ על הנתבע לקבל את ההסכם או כי הסכמתו להסכם הפשרה ניתנה שלא על דעתו, לאחר שגם קיבל לעיונו את ההסכם הפשרה וחתם עליו.

לאור כל האמור הבקשה נדחית. משלא התבקשה תגובת התובעים אין צו להוצאות.

6.11.2022